

šovacím usnesení odvolacího soudu. Předpoklad, z něhož rekurent vychází ve výtce nesprávného právního posouzení, jakoby šlo o jednostranné prohlášení pojišťovny, nepřijaté pojistníkem, kterým tedy nemohla pojišťovna vyloučiti z pojištění určitý předmět, nemá podkladu v dotýcném přednesu žalující strany, podle kterého se to stalo dodatkem k pojišťovací smlouvě, který má žalovaný v rukou, neboť tím se zřejmě dovolává ujednání dvoustranného.

### Čís. 14763.

**Vedlejší intervenient, jenž nevstoupil se svolením stran v právní rozepři jako strana, nemůže brániti hlavní straně, aby vzala žalobu zpět.**

(Rozh. ze dne 5. prosince 1935, R II 509/35.)

Vedlejší intervenient Josef R. navrhl, by byl proti žalované vynesena rozsudek pro zmeškání proto, že nepodala žalobní odpověď. Svůj návrh opodstatnil tím, že zažalovanou pohledávku zabavil a má tedy podle § 19 c. ř. s. právo žádati, jak navrhuje. Žaloba byla však bez přivolení žalované vzata zpět a podle názoru vedlejšího intervenienta bez jeho souhlasu neprávem. Prv ý s o u d návrh odmítl, r e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu

### D ů v o d y:

Josef R. založil svou vedlejší intervenci na tom, že pohledávka žalobcova byla pro jeho pohledávku 3.152 Kč s přísl. zabavena a mu k vybrání přikázána. Ježto však vedlejší intervenient nevstoupil se svolením sporných stran v právní rozepři jako strana (§ 19 (2) c. ř. s.), a ježto i shora uvedené zabavení nastalo až po podání žaloby hlavní strany, nezměnilo se zabavením, pokud se týče přikázáním pohledávky k vybrání nic na postavení žalobce jakožto hlavní strany a pána rozepře (§ 234 c. ř. s.) a byl proto žalobce oprávněn vzít žalobu zpět a Josef R. jako vedlejší intervenient nemůže tomu brániti (§ 19 (1) c. ř. s.). Řešiti otázku, zda a jaké následky má zpětvzetí žaloby na nároky Josefa R., příslušící mu vzhledem na shora zmíněné zabavení a přikázání k vybrání pohledávky žalobcovy, v daném případě netřeba.

### Čís. 14764.

**Pro posouzení vyživovací povinnosti manželského otce (zemědělce) přichází v úvahu nejen výnos majetku, nýbrž i majetek sám, tudíž i jeho hodnota.**

(Rozh. ze dne 5. prosince 1935, Rv II 752/35.)

Žalobce (manželský syn žalovaného) tvrdí, že žil se žalovaným ve společné domácnosti do roku 1920, kdy byl donucen opustiti společnou

domácnost, když se otec (žalovaný) po druhé oženil. Od žalovaného obdržel na založení existence 11.000 Kč. Vyučiv se šoférem učinil se samostatným, onemocněl však plicní tuberkulosou a stal se nezpůsobilým k práci. Domáhá se proto na žalovaném placení výživného 400 Kč měsíčně. Nižší soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

#### Důvody:

Žalovaný sice vyplatil roku 1930 žalobci 11.000 Kč na zaopatření, nebylo však ani tvrzeno, že by byl žalobce vyplacených peněz lehkomyslně zužil. Nebrání proto výplata řečených peněz žalobci, aby se nedomáhal na žalovaném placení výživného, není-li nadále s to, aby se sám vyživoval (srov. čís. 12598 sb. n. s.). Žalobce dostává invalidní rentu 220 Kč měsíčně a jest způsobilým jen k lehčím pracem, ježto jest plicně chorý. Nejsou tudíž osobní a výdělečné poměry žalobcovy takové, aby vylučovaly vyživovací povinnost žalovaného. Žalovaný má čtyři děti z druhého manželství a má společně se svou druhou manželkou, nevlastní matkou žalobcovou, hospodářství ve výměře 19 měř. polí. Odvolací soud zamítl žalobu v podstatě proto, že výnos hospodářství žalovaného není tak vysoký, aby žalovaný mohl přispívat na výživu žalobcovu. Podle vlastního údaje žalobcova o výnosu majetku žalovaného může žalobce dostati pacht z jedné měrice ročně 300 Kč. Příjem z pachtu pozemků jest obecně nižší než výnos pozemků, jež majitel sám obhospodařuje. Leč pro posouzení vyživovací povinnosti žalovaného přichází v úvahu nejen výnos majetku, nýbrž i majetek sám, tudíž i jeho hodnota. Co do hodnoty majetku žalovaného nebyla však věc nižšími soudy dostatečně probrána. Znalci slyšení v první stolici odhadli celkový majetek žalovaného, soud první stolice sám pokládal odhad za příliš nízký, ale neprovedl další důkazy, jež žalobce nabízel o tom, jaká byla prodejní cena pozemků, o nichž žalobce ještě uvedl, že jsou horší bonitní třídy, nežli pozemky žalovaného, a jaká byla prodejní cena budov. V odvolání byla vytýkána neúplnost řízení, že soud první stolice neprovedl důkazy nabízené žalobcem o majetkových poměrech žalovaného, ač soud sám odhadcům nevěřil. Odvolací soud uvedl k této výtce jen, že nebylo třeba prováděti další důkazy, ježto již podle tvrzení samého žalobce nemůže míti žaloba úspěchu. Údaj žalobcův o výnosu pozemků týká se jen propachtování pozemků, o což v souzené věci věci nejde. Vezme-li se však za základ údaj žalobcův v žalobě, že usedlost žalovaného má hodnotu celkem 130.000 Kč, nelze uznati, že žalovaný není s to, aby přispíval na výživu žalobcovu. Bude tudíž třeba vhodným způsobem zjistiti, jakou skutečnou cenu má usedlost žalovaného a jaký výnos má žalovaný z usedlosti a na takto zjištěném základě bude teprve posouditi, zda a jakou měrou jest žalovaný s to, aby přispíval na výživu žalobcovu.

Čís. 14765.

K výkladu § 916 obč. zák. a § 20 odst. 2 zák. čís. 48/25 Sb. z. a n.  
Bylo-li nájemné předem na smlouvenou nájemní dobu zaplacené